

13 Nyholm Viso Rorpal.

1. Jansson

1. Hansson

1. Hansson

Arvid Jansson

Värml 1⁷⁸/₁₇₁₃ Hansson Lye

14 Kornf. m.

Färösund.

Värml 15 ⁷⁸/₁₇₁₃ Hansson

1. Hansson 1. Platan

14 Kornf. m.

Färösund

Liges Tone
Ranchman

Värml 39 ⁹²/₁₇₁₆ Hansson

nytt
m
m
m

2 kl. at 1740
Först i riket
Galland

Soca Värmland

Värmland

Färösund år 1714.

1 På nedre delen saken jag skifve vill anstt man
5 detta lyden som så här N. 1718 Pettersson
Åro byt den 25/10 1714

Den som denna boken sätter,
Honom jag i skallen biter!

Den som denna boken sätter,
Honom jag i skallen biter!

H. Thorsen

-1-

Engång ägde jag en flicka som var fager,
men sin fatalitet så gav hon mig en sorg
För var dag i världt jag blekare och mager,
men i speleverket dränkes jag min sorg
Ty jag spelar på harmonikan så julestilt
och jag spelar för min flicka så skön
Ty jag spelar på harmonikan så juvelit
och jag spelar tills jag bleknar och dör.

-2-

Jag är kommen hit till värden för att tjäna
för jag har brarken far eller mor,
jag för vandra här på jorden helt allena,
men min lycka i speleverket bor. Ty jag spelar --

-3-

När som jag hän till himlen skall tåga,
och jag här då min ändalyckt ser,
så skall säkert ängshyt minnen jag
Hvar har du gjort av ditt Magdeburgerjuel
Men jag spelar --

Koster - Nelson.

Kom i kostervals

slå din runda arm min hals

Ja' dej föra fär,
hiohej va då vefter ö gär.

Kostervalsen går,
lek ö smek blir i skrefvor ö snär.

Ja' ä' din,

du ä' min

allrakärestan min!

Dejeliga må på kosterö
du 'mi' lella rara fästemo.

Maja lella hej!

Maja lella sej.

sej vell du gefta dej?

2

Kom i kosterbåt

nu i natten följes vi åt.

Utt på hav vi gå,

där som marelden blinker så blå

Ja' dej smeka vell

där som dyningen lysor som ell.

Ja' ä' din

Du ä' min.

allrakäresten min.

Dejeliga må på kosterö etc. ---

3

Kom uti min famn,

i din famn ja finner min hamn.

Maja, ja ä' din.

du är min allrakäresten min,

Maja ja ö du

kuttrasju mun mot mun kuttrasju

Ja' ä' din

Du ä' min

allrakäresten min!

Dejeliga må på kosterö etc. ---

4

Kom i budstol, kom.

Innan året hunnit gå om

Maja ja ä' din

lella du som, va, brui' blir du min.

Maja, då blir ja.

Då bli ja så sjungande glä!

Ja ä' den

Du ä' min

allrahöretan min.

Dejliga mö på kosterö

Du, mi, lilla rara fästemo.

Maja lilla hej

Maja lilla sej

Sej och du geffa dej.

St. Wägnahattig

Skrifret vid Hau i Fleringe 1te Hansson

den 12/10 År 1914.

Minne från Heden.

1

Sjung fallerallalla sjung fallerallala,

~~så~~ nu häm det riktigt lyfeligt i kroppen min.

ty en bevisning tar ej ågen mörk och tung,

nej vara glad är lösen så länge man är ung.

St

Nog minns jag Korpral Kula när han för hänting
och kastade uppå oss sin faderliga blick,

han var så stolt och stram och vände på sinn. lusa,
och m. som så nu pojkar skä' här bli annan skjuts.

St

Sen fick i flera dagar vi för oss själva gå, så att
krigsmanstagen i kroppen skulle få,
Korpral' var med förstas och gnäll uppå sitt vis,
vad ardet tusen plötar är det för exersis.

4. vj

Så fick vi då en löjtnant, en lång en
smal en blek, som inte kunde tala
men bara sprang och streck. Gif akt,
framåt, ett. lu. Hvad är det för en kropp,
som uti noggrann märke lyftat bägge
benen opp.

5. vj

Sänd däi och mycket mera det fick
vi lära oss, så att vi skulle bli riktigt
djäfliga till släss. Och uti köket gaf. de
bedan en lektion, hur man skall troka
ärter till hela bataljon.

6. vj

Så fick vi uppå axla ett nytt och fint
gevär, och däi så sa kaptenen, soldaterna

hustru ä. men Gud bevara oss. att
lockna hustru ha som måste skuras
blank, för hvareveliga dag.

44

Nej tacka vel jag Mina hon ä
af annat slag. hon är den bästa
flicka på jorden. lycka jag. Hon är
så söt och rar. hon är min enda bröst
och snart så får jag hvila vid hennes
varma bröst.

(Slut från det vara)

Han i Haringe den 19 oktober 1844
Teknat af Soldaten 21 L. J. Larsson
vid 14 fäst. inf. kompaniet.
af Kungl. Godtlands inf. regemente nr. 27

Sjömans Visa

1

En sjöman promenerade uti en äng
så grön ja ja, då mötte han en flicka så
fager och så skön, tjohoj jung hoppfuller
lä så fager och så skön.

2
Will du med mig trolofa dig i
den grön äng ja ja, så skall vi
plöka fikorlot och bädda oss en säng
tjohoj jung

107

Nej tack min gode herre jag är för ung
fäst till ja ja att sätta trö till gossar, de endast
nanna vill tjohoj.

108

Då drog han av sitt finger en ring så röd
som guld ja ja, tag den du sköna flicka
och bli min käraste tjohoj.

109

Och sängen den strax bälldades och blommor
ströddes i ja ja sen lade de sig neder som
ätte skulle bli tjohoj.

6

Om morgonen när de vaknade då bläste
kyllig vind ja ja, och roarna var borta
från sköna flickans kind tjohoj.

4

Då börjar flickan gråta hon grät så innerlig

ja ja, men tar du mig till äkta gär sorgen
från mig för tychoj. — — — — —

8
Att taga sig till äkta jag varken vill
eller kan ja ja tychoj skenpet det står bestat
skall gå till fräns land tychoj. — — — — —

9
Den sjöman lyfter ankar och seglar ut från
land ja ja men flickan med sin smärta
står emman kvar på strand tychoj. — — — — —

10
Då gick hon ned till byggar hon sig en
skennet lag ja ja och vinkade med sin
näsduk adjo min fasteman tychoj sjung
hoppfadrallala, adjo min fasteman.
Stut.

Skrifvet vid Ars Bruk i Flöringe
den 20 Oktober 1914 av Wernersdotter
1788 Larsson

R. Hanson Lau Näs
Gottland

Kan en större sättnel såda
Något ljufvigare än
Uti flickans ögon skada
Ljufve rena kärleken?
Ljufvigare är ändå
Att sin älskarinna få

Är detta Lova land är detta kristna
Behandla folk som djur
Hantera dem som slafvar
Nej i ett hednatland där mörker råder än
Så är det ännu här
För sveriges unga män!

278
1913 Larsson.
Men 180 dagar de ta väl en gång stut.
Uti huna för den dag är låri skall ryckand
då skall vi ta igen det som vi förlorat har.
Leva rullan i alla våra dar! Stut.
Skrifvet vid Ars Bruk i Flöringe
den 28 Oktober 1914. Olycksår!

Bohusläns Misa.

Ud Bohusläns kusten vid skäsen de grä,
där ser man en grav med ett ankare på
den graven den salvar all klädsel och band,
den prydes beständigt av sjöskum och sand.

Men om minnet av den som i graven är gömd
av fiskarbefolkningen icke är glömd,
men om tiden så jag har mitt minne förstört
då vill jag berätta hur jag den har hört.

Inunder åldriga granar som väte på strand
där såg man en fiskare flicka i bland
hon satt där så ensam med hand under kind,
och lyssnade ofta till surande vind.

Han suckade och hvar smärtsamt det är,
att vara så skild från den vän man har kär,
och vara mig böja på blånande hav
var finnes min älskling såg är han i grav.

Han sade och äran när han slöt mig famn,
Jag skrifves så fort som jag kommer i hamn
men aldrig en rad jag från honom har fått
alltsedan den ågon tre år har förgått.

Eller har han mig svikit och tagit en ann,
O Gud, denna tanke kan ej vara sann
Han svar mig sin kärlek när han reste bort
och lofvade komma till baks minnens kort.

Med sorg i mitt sinne jag ensam får gå,
mitt sällskap är vägen den si allande blå
de silkeslän granar de mörkgröna skär,
de äro de enda som mig hallo kär.

Staf took för den vänskap ni visat mig, här
ett evigt farväl utaf världens jag står,
min grav skall jag bäddas i böljornas famn
bland snäckor och sjötång jag vila mig skall.

Så låter hon sakta sitt böljande kär, och
sedan hon neder till sjöstranden går

Sin viskar hon ännu sin älskades namn,
och sjunker sen sakta i böljornas fann.

En kort tid där efter som flickan försvan,
man liket av henne bland böljorna fann,
då fick hon sin grav invid granarnas rot,
där vila hon får i från stormarnas hot.

Se kom där en sjöman från blånande hav,
han lät resa ett ankare på hennes grav,
då lät han graverna med gyllent örd,
där vilas den vän jag har älskat på jord.

Men Kattögats böljor så skummande slår
mot tungen på gravens från is och till is,
och om minnet av den som i graven är gömd,
av fiskar befolkningen icke är gömd.

Slut.

Åbo Bruk den 25/10 1914.

Soldaten R. Hansson 14 Komp.
Rätt afkännet intygas Pjögars Fästning
Soldat
14 Komp Fästning

Sjömans Vals.

1

Farväl min vän jag far ut på böljan blå,
på stormigt hav, där de stora sjöar går,
far väl min vän i mitt öga tårar står,
när från dig lilla vän nu ombord jag går.
”Anna min vän nu lätas skutan ankar,
stå inte där i sorgens tunga tankar
Snart uppå skutan öfrer Daggens bankar
kommer ja o. hej, till dig igen lilla vän.”

2

Jag segla skall till Goda Hop och rundt Kapten
der Bottsjön går hög som hus och Kirketorn
från dig min vän skall jag gå på stormigt hav
där så många sjöman fått sin vita grav.
Anna min vän - - - - -

3

Min fästning, Gräs gräs ej min lilla,
innan äret förgår Kommer jag till dig i gräs
från fjärran land med ett fästningens gräs
från din darling, go klov, och den fästning
Anna min vän - - - - -

Thorsbjörns 13 Sjöströ

44

Snart öfver haf blivna färden smärtes går
till Rio de Janeiro Bombay och Simgapore
Blomel påmar väl. jag smärsköna kända
ner ser men blott ett lilla vän jag min
kärlek ger. Önnar min vän

(5)

När uppi vakt jag vid satten ensam
Fäll dig min vän skäls min bagna. När
bänke går. Då tänker jag att du sjun-
ger om din vän lilla vän kom igen
o kom snart igen. Önnar min vän

(64)

Men om i kvaf skulan går på stormig
haf och du min vän för i sjön din
ultra gray. Om otidlig mer jag färd se
dig lilla vän för jag mår ett igen
ubi himmelen. Önnar min vän

74

Så gråt ej du lilla vän i Viken vän
in träffas nog än en gång i Borkus
län så gråt ej du min vän i nöd

och lust snart den åter mig ser
När vid Vikens kust. Önnar

(84)

När Borkus stad jag för fulla segel
när med kind i skand glad du till
mitt möte går. Då Färdens fin löst
sat in i hemmets hamn för jag
härta mig trygg i din kärlek färd
Önnar min vän

9

Du vet min vän hvem som vi
sär dinkat som det är din vän som
på blåa vålgång för du vet jag för
lämnar bli du ensam kvar men
jag kommer igen lilla vän så ren
Önnar min vän nu lättnad skulan
anken stå inle där i sorgens tung
o kanter snart öfver uppi skulan
öfver Dagresdärken kommer jag
Ni o. nej till dig igen lilla vän

slut

Teknat den 28/10 1814

Edvin och Emeli.

1

Min lilla Edvin är från mig faren,
till frästan land långt bort från mig,
Han gungas där på de blågor klara,
han älskar vatten så innerlig.

2

Men modern sade du stolta flicka,
som åt en sjöman ditt hjärta gav,
Nu kan du sitta och följande blicka
hantända Edvin har gått i kvar.

3

Min lilla Edvin jag aldrig glömmes,
om än vår kärlek har gått i kvar,
Jag väntas mig till de gröna lander,
att binda kransar på Edvins grav.

4

Att binda kransar kan du väl göra,
som du ej kastar på Edvins grav,
Var graven finnes skall du få höra
han slumras djupt i det kalla hav.

5

Det kom en sjöman gungande på fjärdens,
till moderns stuga så glad han går,
Han hälsas Emeli, att uti världen
ej mer sin Edvin kan skada far.

6

Lilla Edvin stod ett segel barga,
han halkar ned i det kalla hav,
Han kom i land på en liten färja,
och blef så räddad från den röta grav.

7

Men lilla Edvin har tagit hyra
och är på väg till sitt nya hem,
Han ämnas njuta många stunder dyra
uti sin Emelis sköna hem.

Slut. Han i Fleringe den 28/10
1783 Hanson B. hemm. 1914.
Färösund. Gotthland.

med brenn offst af hantvåren

Backamo - Misan.

1
Det var en fredagsmorgon vi for till backamo
upp till den stora heden där man slita för o gro,
Där får man existera med mäs och geräs,
taga avsked av källa vännen här!

2
Vi gick ombord på båten med en sjuijälld häst,
och aldrig vill jag nämna vi f. haften sålens last,
Vi spelade och sjöng ty vägen den var lång,
öfverallt var det munterhet och sång.

3
På båten fick vi kaffe och bullar må ni tro;
men snart så var det tid att lägga till vid höfvens
Men när vi kom i land blef vi ställda på ett led,
de skulle se om varenda man var med,

4
Vi gingo emot heden solen brände hett,
och upp och ned för backe som inte f. m. har sett,
Den ene gick och trallade den andre gick och var,
och den tredje i landsvägsdiktet for.

5
Men när vi kom till heden och där fördelta bli,
och alla våra pojkar kom till 4de kompani;
Då fick vi uniformer o vilken ögn att se,
och vi skrattade så munnen gick ur led.

6
Den ene fick en rock som godt kunde räddt för tin;
den andre ett par byxor som var en aln för små,
och därtill en mössa som och för stores var
jo ni må tro de var en äkta kronans kas.

7
På andra dagens morgon till derum vaknas öpp,
de iärkte utur bakrus uti vår arma kropp,
Då ropes till upp ställning till grötten skollen gå,
vi gick ner mer för oss, fick grötten stå.

8
Sen får vi gå att sova uti en säng så varm,
vi vakna mitt i natten där ute går allarm
Så får vi masan på oss och sedan ut och gå,
det är jävligt det dan ni nog förstå!

9
och traska bring på landvägen med järbeslagna skor,

Men när vi väl har lagt oss skall vi sova och laga mat,
en beväringomars för allihög vara lat.

11

Men skit för den som ger sig, men de gör inte vi,
vi glada infanterister vi har ett glatt geni;
Vi tänka på den dagen då vi skall resa hem,
med vår hiter och till vår lilla vän.

11

Men 100 dagar de ta väl nogång slut
vi hurra för den dagen då vi skall rycka ut,
Då skall vi ta igen det som vi förlorat har,
lofra rullar i alla våra dar.

12

Om någon önskar veta vem visan diktat har,
så är det en yugling som kronan tjänat har,
På 4de kompaniet han inestängdes är,
nummer tusen sexti fyra han bär.

Ant.

Nö 44 Hansson

Färosund den 29/10 1918.

Ned med ryssarna! Och russdyckerna!

Poem.

Uti vallhalls salar,
sitter oden dyster, ej
ej gudamjödets honom mera
lyster, med rusigt öga och moln
på pannan han blickas ned,
i den fyllda kannan.
Men långt ned i salen längs,
länga raden, på ekastolans hans fäpansitt
och känna gratis mängens.
Men långt bort i salen, med kran,
kring pannan, sitter papas ädling
den gode Brage, och trummas sorgmarch
uppi mjödfull mage.
Bäst han sitter säder och trummar,
han då och då uti skägget brummar,
o ve af skam, jag lygs
han lyfter läret och den salens skiter.
Då blev det tyst uti kampsalens,
var tårna släpper uti hast sin fjöl och
och smyger skansen bakom kängens stol.

Då uppmotod odern sitt dunkla öga,
och låter det sura kring uti salens luga,
slungas näfven med kraft i bordet,
höjes stämman och tar till ordet.
Söner hjältar tygt där borta luder,
det är jag det är Odern som tystrnad ljuder
jag ållalar sanning som var maa vet
säg mig där förbren det var som sket.
Då saglas brage uti fjellnadsyrans fram
till faderna med den morda tyrans,
blagnar gubben under kind,
och börjer som en restauriend
Fader store Olufhiga här uti salen så många
kämpar ges, därför svist att säga hjem den
kämpen var som fäl men här uti salen
endast en sänggudinna ges det var jag
det är brage som fäl.

Söner hjältar blidhad är jag intet kat
om mera här, jag, nog var den nöten
när, att bita, men nu må vi alla ochuschupen.
Och det bli ett där uti alla säten och
hela salen genljös utaf döfva låten. Gjöfven odern
kan ej låta bli att loj, hars ättor ena arm och
släpper en ny far. S. J. M. Lund.

Åskars Flager.

1
När aftonsolen sänkes sina strålar,
med ömhet tänker jag på dig med ömhet
tänker jag på dig. När aftonsolens plans
sig målas, då är min tanke städs hos mig.

2
Vi skola lefa sälla dagar, då vi förenas till
ett par så vi förenas till ett par, Då tror jag
säkert Gud skall laga, att vi på lyckans
vägar gå.

3
När vet jag vad jag ville vara en liten
blå förgätmigej, en liten blå förgät mig ej,
Fast stumt jag skulle då förklara,
hur innerligt jag älskar dej.

4
Om någon skulle mig missunna, att jag
ejdon få äga dig att jag ej kan få äga dig,
Då tror säkert Gud skall hindra den,
märta som så fångslas mig.

3
Du är den första som jag älskat, du är den
första jag tillbad, du är den första jag tillbad.
För din skull är mitt hjärta fängslat,
och i mitt bröst din bild jag bär.

2
Nu reser jag till fränsan landen, och kommer
alldrig mer igen och kommer alldrig mer igen.
Du räcker mig den falka handen,
då du den tregna får igen.
Daniel **Broman**. Utht. Fleringe den 30/10 1878.
173 Länsson.

Sjömans Visa.

1
Att hafvet är den lugna stranden,
jag väntar dig med längtan än,
jag ville bort till de fränsan landen,
jag var förkyrd av en sjökalter.

2
Med längtan och med fredligt hjärta,
med min kapten och med min ven,
Jag delar gärna båd fröjd och smärta,

ty så gör kvarje sjöman än.

3
Men landtman du som hemmarandrar,
och står så klippfast uppi din jord
Du jämt och ständigt en sjömans blandar
Du skulle äga en sjömans mod.

4
Du skulle se när som vågen svallar,
och stormen syter i var knut,
När styrmans rost uppitill rening skallas,
då intrar han uppi nocken ut.

5
An höjs det upp mot himmelns skyar,
än sänks det ned i hafrets vall.
En åskans knall och bliatens brar,
allt vad en sjöman här höra skall.

6
Säg vill du byta wenka broder,
när stormen syter och bäljer slå
När sjöman bindes vid sitt roder
och ingen kan uppi dacket stå.

När seglen slås och stormen ryter
min själ dock ingen rädsla bär,
Friskt mod oss alldrig ådruil tåget
och oförfärad som vi är.

8

Den styrs vår kurs mot kalla Norden,
och hemåt segla vi så snällt,
Ty bäst av allt är den svenska jorden,
där våra flickor de lefn. sållt.

9

Men öfres vintern vi hemma dröja,
seti en älskad flickas famn.
Där vill jag mig så glädt förtöja
med skeppet i en såles hamn.

10

När solens första strålar tina,
på snö och isbelagda fjäll,
När hornen faller av lapprens renar
då först då lämna vi våra fjäll.

11

På stränder stå de gamla fäder,
och mången mö med tår på kind,

Men deras tårar bortlocker vinden,
när skeppet ilar för fridlig vind.
Slut.

Skeppet vid Års Bruk den 30 Okt. 1814.
av Wärsplikte. 4 Hansson 14 komp. 1 platon
Frisund Gottland.
Loverige.

HälsningsFricken.

1

Jag var en pojke i mina bästa år fallera,
jag kom till staden hit förliden vår fallera,
Med pungern full av mynt och murar fallera,
och vemmer fick jag här i tusental fallera.

2

Fäst jag då albra redan var student fallera,
jag alldrig någon glädje ficka känd fallera,
För den jag bar ett gunvligt respekt fallera,
men nu gunis min oskuld blifvit kväckt fallera.

3

En afton mötte mig uti allén - fallera,
en hälsningsFricken oskuldfull och ren fallera,
Hon såg jag var en fallen syndaträl fallera,

Och bad så ömt att prälsa förmis sja, fallera.

4

Jag var för denna frälsning inte son fallera,
men som de inte passas i allen, fallera,
Jag följde honom med för utan nrut, fallera,
Ly hon var en engel utsänd ifrån Botth, fallera.

5

För hennes ord och synden tum för tum fallera,
och snart befann jag mig på hennes rum, fallera,
Som en btfärdig yngling kom mig såg, fallera,
och snart jag präst, hennes armar lägi, fallera.

6

Fäst frälsningsnåden man ändå för, frith, fallera,
hon ändock något skulle ha för sitt, fallera,
Hon många femma fick för sitt besvär, fallera
men nu en engel kom i fannen här, fallera.

7

Ne har hon avsked tatt ur sin arm, fallera,
på Eklogatan har hon jort entre, fallera,
Och frälses där ännu på samma vis, fallera
fäst frälsningens benämnes där burtis, fallera.

7

8

På Eklogatan finnes många hus, fallera,
där får och söner ungas utan krus, fallera,
Och alla ha de ett och samma mål, fallera
och ta sin matt ur en och samma skål, fallera.

9

På denna gata träffas mängden ven, fallera,
professor, grosshandla, nummer fem, fallera
Fäst ungdomsären ohraredan flytt, fallera,
På Eklogatans blir de barn på nytt!
i faller alla allalalalallata fallera!

Slut. Skrifvet i Kasernvakt.

Färösmund den 6/11/1914.

Kasernvaktens Färösmund den 6/11/1914.

N:o 1 B. Hansson Lar. A. B.

Böljans Lotter.

1

Det var en mörk och stormig. Och kall norem berrnatt,
Med där mot grå fl. fjällen sig välkte Kattegat.
Lar sig bestänkte stranden, med snövit skumning,
Och vinden kom från Norden, men väldigt där
och gny.

Kring hela himlapellen, en svartgrå slöja lög,
 En måne och en stjärnor ej minsta speglar mar, säg,
 Från Polar Österfysen, en stråle blå och blå,
 Skar genom nattens mörkar och bröts mot skärens yta.

3

Nu träder boljans dotter, sin dans omkring vår grav,
 Och säkert mångt fartyg i natt skall gå i kvar.
 Jag harer prövat vigen, i storm på Kalllegat. På
 Tältet gamle lotsers där han vid brassen vatt.

4

Wem kallas boljans dotter, jag sporde honom då,
 Och vad har hon för del i om shepp i kvar plår gå
 Jag fick då höra saken, och om ni lysa vill
 Med lotsrens ord för eder. Jag den berättat vill.

5

Långt ute ibland skären, vid strand av vigen blå,
 Där fins en liten gravvård Ett kors med mona på.
 En liten enkel kulle benymd med sand och tång.
 Utvisar här den platsen, där kristen sänkt engång.

6

Rei många är har flyktat, sen dros på denna strand,
 Bland mörka kala klippor den gömdes uti sand,

Dock ligger enkla hullen, där än i denna dag,
 På trotsande som klippans mot vigen hända slag.

8

Och den som graven gömmer, en unge, sjöman är,
 Han drunknade en afton, bland våra gråa skär,
 Ty han ledhagen blifvit utan sin hjärtans mö,
 Där för i djupa vigen, en sorg han gick utt dö.

8

De älskade ^{par} andra, och varit evigt tre,
 Men evigt ^{par} i mångt hjärta bo,
 De var med denna kvinna, tre är hon trogen var,
 Då bröt hon trohets eders, konung en annan tog.

9

Tre är flög här sin bana, och hon i brudstol gick,
 Den dagen vigseln skedd, hon blev från färran pök,
 Där stod jag kommer åter till dig min väna brud,
 Så fort ett är har flyktat det lofar jag vid Gud.

10

Ett är där efter kände, att man bland skären såg,
 en skonare så ståtlig som där för ankar lög,
 Och fiskarebefalkingen de undrade envar,
 Vad är det för en seglare som här fortöjst har.

Förvinningen stod att läsa, i allas anlets drag,
 Och gissningar där gjordes, av allehanda slag,
 Och somliga de sade ett kronans skepp det är,
 Sen nog skall koda dyppet, bland våra gråa skär.
 12

Men andra åter sade om kronans skepps det är,
 Vi låter de nog flaggas på toppens sitta kor,
 Förifrån den bit har kommit den saken ingen vet
 När den ej vågar visa sin nationalitet.
 13

Förvinningen och oron den stog för var minut
 Men skonarn därute låg kvar liksom förut,
 Långt bort i horisonten gjord saken sakta ned
 Skint hennes sista skålar till väcksa skonarglad.
 14

Och natten skuggor sänktes, allt mer gring land för
 Och fiskareflockningen sig hemmät nu begav,
 Det enda ljud som hördes var sommarvindens sus,
 Samt dyningen som plaskade mot strandens storg.
 15

De hördes ifrån skonare en inschnipnas drill,
 Och hur blev det på docket där förvartyst och still.

En båt i rjön nedräktes i hast hemannas den,
 Och snart för fisken istag mot stranden flög den båt;
 16

Snart märket det är humret komande kors lag torn,
 En stilig ungdom hoppsade så gladt i land från fri
 Tack gossar kom till baka i natt ni fria är,
 Men bitida i morgon så hämtar i mig här.
 17

Skall de kaptenen bjöd innet och båten skjuts från land,
 Och snart kaptenen ensom stod kvar där uppi land,
 Vad i hans tankar väldes det vet allena han,
 Men ser som ödet leder han ut det vidder han.
 18

Med natten skuggor skreds de gömma initt skot,
 Men sagan vet förtälja att när som seginbröt,
 Man vittade på stranden ut en liten rik,
 Ett uti rjömanaskåder ser ställt och hallnat lek.
 19

Men som den dock varit man undrade i land,
 Till dess ifrån skonerten en båt last till vid strand,
 Nu saken blev förklarad det var kapten ombord,
 Som hänta skall sin flåka, i från sin fosterjord.

Till svepdad svenska flaggan man i tog och höns gav,
 vid fätern utur vägen man redde sin burs grev,
 Och ännu synes kuller med enkla krossen på
 hett klippans trötta vägen som villat skänt. Sär.

2

Den som en gång det stormas på Kattegatt det blå,
 en bildskön bildad flaka, vid groven synes stå,
 Hon kallas boljans dotter, till straff Gud henne
 gav, att åt en drunknad sjömans konrad skall ingrav.

38

Så lyder enkla segans som jag en gång den hört,
 och hjälpe Gud de sjömans som stormen bitner fört
 Öfver Bohustänks skären sin undergång de få,
 Till dess att "boljans dotter med Gud försönas."

Ett

Skript under kriget 1914 Hössmenkl.
 Den 9/11 R. Hansson.

Hur en flicka lå vara.

Ej för gammal ej för ung
 ej för lätt och ej för tung.

Ej för rik ej för fattig,
 ej för arg och ej för skattig.
 Ej för slös ej för snål
 ej för djuv ej för bäl,
 Ej för glad och ej för dyster
 icke äga någonyster,
 icke få och icke bror,
 ännu mindre någon mor,
 lagom mager lagom fet
Är fins den såg det den som vet

Orlofsedel.

Kärsa arm och utan medel,
 Får av mig sin orlofsedel,
 tjänst hos Funk i tvänne år
 Följande betyg hon får
 inte snattar bara stjal,
 Hore gamman ligger väl,
 Haft ett barn och önskar flera,
 Får jag henne se kom dera.
 H. P. Funk.

Färdig den 9/11 1914.

Sjömannsvisa.

Adjo farväl för sista gång
jag avsked av dig tar,
Nu skall jag resa bort från dig,
men du får stanna kvar.

Ack kom och följ mig ned till strand,
där skall du skåda få.
Mitt skepp som ligger ankrat där
med flagg och vimpel på.

Ack kom och följ mig ned till strand
där är min bästa tät
Ler ger jag dig min högra hand
och sedan skiljs vi åt.

Mitt skepp det ligger färdigt här,
det väntar blott på mig,
För andra land det nu mig bär
långt frärran bort från dig.

Du är röd som vallnors,
din mun är sochersöt.
När gång jag dina ögon ser,
var blodsdropps i mig rört.

Din kärlek liknar jag vid snö,
som faller i April.
När den går bort då vill jag dö,
och ej mer vara till.

När jag är uppi soljuren blå,
min tanke hos dig är
Hur kan min lilla frästmö må.
O' vind min hälsning bär.

Ack kom och vila i min famn,
o' neka ej min lön,
Tag detta minne av min hand,
och glöm mig ej på sjön.

Tag ringen den ett minne är
utav din lilla vän

Bevara den den är mig kär.
jag kommer nog igen.

Her morgen ser jag utåt sjön,
jag söker ju min vän
jag ber till Gud han hör min bön
han kommer nog igen.

När jag får se ett skepp där från
mitt hjärta klappas då
jag skyndas mig då ned till strand.
Ett konom träffa få.

Jag kommer hem från fjärran hav,
ock saknas vennen min
vad finner jag ju hennes grav,
hon redan slumrat in.

Jag drömde mig en lycklig brud
att få när jag kom hem,
Hon blev min brud i svepningsbrud.
nu far jag bort igen.

Jag far nu ut på böjans blå,
min tid den blir nog kort
Jag nu mer ingen glädje får.
Den vennen miss gått bort.

Era Nilsson

Träländ

Blominge

Min grav den väntar blott på mig.
Allt uppå böjans blå,
Så långt i fjärrar skild från dig
jag den till mötes går.

Nu svajas skeppet i fjärr land
allt under annu säng
Och rodet tager Timmermans
fareväl för sista gång.

Men nås som stormen blåser kallt

min älskling lida för
Hans anda jag hos Gud befallt
Som uti himlen bor.

Slut
Färsund den 10/11 1914.
Renhold Hansson.

Kärleks visa.

Det doftar av blommor i sommar blidd skog,
Och fåglarna sägs så långt i sitt bo.
O månen den lyser så vacker o rund,
Och stjärnorna tindra i midnattens stund.

Trunder den lummiga eken vid strand,
där sutta två vänner med hand uti hand
Han smekte så ömt hennes fjäbrana hår
och sade min vän snart får jag återi förs.

Fyll Australiens guldland ja det står min hög
att söka min utkomst jag kände den för
Så reser jag hemåt till Sverige igen,

Och firar vårt bröllop och sätter vårt hem.

Den flickan hon sköt sig då intill hans bröst,
o Alfred stann hemma jag får ingen tröst,
Om du fräns mig reser och överger mig
och veljer en annan i stället för mig

Nej aldrig i världen vad som händer än,
så sviker jag aldrig minns trofastaste vän,
Så vidt du mig lovar att ej glömma mig
så slötnas dock aldrig min kärlek till dig.

Att avsked de tager i Lovrikes land,
sen skiljas de båda i midnattens stund,
Han tänkte på henne med saknad i bröst
hon tänker på honom men får ingen tröst

Till fjärrmande länder han genast bortfar,
till rikare nejder än hembygden har,
Med vemodigt sinne på havet han ser
sitt fosterland sjunker i synsunder ner.

För är var han borta och rikedom varit,
bland prämnande folk han erfärhotes fört,
Han tänkte så ofta på vennen så kär,
där hemma om honom komnoms trogen än är.

En afton han kommas till hemmet okänd
han var icke väntad att hemkomma än
Han satte sig att vila på kyrkvallen, gin
säg solen sig sänkes i kvällen så skön.

Han ser uppå gravar som närmast han är,
på korset det senaste vad inskrift det står,
Med bokslävers rita som nyfaller snö,
då börjar han undra vem där ligger dö.

han går intill gravar på blommar så rik,
men plötsligt han stannar så blek som ett lik,
Med vidöppna ögon tillbaka han ser,
ty vennen han elskat ligger i sin grav.

Min lefnadsdag slutar i gravar med dig,
med leande så satta han viskar för sig,

Mitt hopp det har plöcknat lik solen så blid,
som sjönk uti vester i aftonens tid.

Uti fickan han drager rederien så bränt,
han riktar mot hjärtat det mäller ett skett,
På blodet det forsas ur såret så rödt,
och snart har han där uppå mossan förblött.

Slut. II Batt den 8/11 1914.

R Hansson Lar. M. S.

Freja Långresa 1902 - 1903.

I
När ett skepp gick från land,
Freja var ju det namn och
besättningen blåkragar var;
Till Västindien vi gick
mycket lido vi fick Forty,
Atlanten nu stormiger var.

II
När detta ryckte kom ut,
Då tog sorgerna slut; ty,
vi gladdes åt resan så lång;

Och vi tenkte ej på vad som
lida vi få ^{eller} på det förfärliga tving.

III

Där för avsked vi tar i frans
moder, och far, Och
från vänner som trogen os var
Sedan ankarot togs upp;
seglen hissas i topp;
Och till påmnandeländer det bar.

III

När som Sverige förvar,
bort vid himmelens rand;
Är vårt hjärta det klappas av fjöjd
och vi segla så gladt
både dagar och natt, och vi
sjunga så gladt också nöjdt.

V

Men snart slodnas vår fjöjd;
ty mot himmelens höjd, ställer
molnen sig wara och grå.
Och en storm bröt sig loss,
mot en brottsjö vi slås

och med seger vi gå där i frans.

VI

Under stormarnas hot, höres,
följande rop, antra upp för att seglen besla;
några gaster man ser uppå rönn sig bege,
för att hämd uppå dukarna få.

VII

Mycket lida vi fick, ty ej fort nog det gick,
Till att hastigt få seglen besla,
kaptenens stämma vi hör, om
vi ej bättre det gör;
hela natten vi då får hålla på.

VIII

Natt och dagar så lång, Tid,
manövern fick mang;
Ty befälet var kördt i sitt sin,
blott os plågo de vil,
för vi ej himmes till,
till att vända nog fort genom vind.

IX

Sedan blev väl vår lott;
När som från hemmet vi gätt,

för att plöja den blåsom så blå
Och vår glädje blev bytt uti
sorges på nytt; När som
man sedan ord höra få.

X

Men vi hoppas ändå, att
sin lön de skall få; När
en gång inför koran de stå;
de de nog får ge svar,
För var gäst som de har;
så grymt belövat i ungdomens dar.

XI

Och det tändes nog opp; än
en gnista av hopp. När som
äter i hemmet får se, Och
man der finner kvar, en som väntat varit,
Och som så mildt emot en skall le.

XII

Derför varnar jag för en som hemma nu går;
Att ni nog för Flottans ger akt, att ni
icke som jag, blis behagen en dag,
Och blis beröad all ungdomens pråkt.

1861 marts 8 1865 Slut Föreläsning den 14/3 1874
12 mars 1874.

En Kvantings Morslag.

Männen stiger sakt på himmelens opp,
Det snar, det brisakar i granarnas topp.
Det är vinden som våldigt drager fram,
Smekande äldriga furars stam.

Kläller sig tigrat på ångens rän,
På ången svävar ett par slängar gråblå ben,
Svart trädter hel en kvanting fram
Bärande ett magdeburgspet under arm.

Han blidar så sorgset på männen opp,
Jas du är opp du himla kropp.
Du blek gula djövel som sätter där,
Du har allt fan så mycket bättre än jag
som går här.

Du har inga fjällor att tänka på,
Derför ej heller dig sorger kan nå
På talle en yngling och på kinders rann
En tår som har torka med ariga hand.

Augusta, Augusta, min älskade vän,
Hur fan, kan du gilla en kvanting som den,

Hur färdig har du gilla en sådars karl,
Som du får källa med käk både nätter o' dar.

Å mej siak du bivan och käk ja allt.
Å " " " nubbens då det var kallt;
För den skull jag ruffa körde och stäl,
Nå hastar du bort mej åt grina o' kval.

Augusta. Det känns som en pliggen i min hals.
Jag kan ej andas kan ingenting alls.
Mitt hjärta drunkar som far i en lida,
Det klappnar för dej o' för mej för oss båda.

En sjunker han ner på en blomsterbänk.
Så utslaget skön och så tjugigt kläd;
Han tänker han drömmes om ferna dar;
Då föll en o' han var ett stannigt par.
Slut.

Jag undras som i drömmar här —
Jag o' gör du det sin dj...l.

Bergkvista Lisan.

En visa så sorglig för er jag sjunga vill
om ni blott viljen lyssna här till;
Den handlar om tre ynglingar som i Bergkvista
i bland väljor och skär fått sin grav. ^{här.}

O så mjödet och så glöder i så säll;
de ju ilas från hemmet en kväl.
Dok ett avsked de tar ifrån moder och färfar,
och till Bergkvista hamn bär det av.

Uti spid och i dans hela natten för den gick;
och till midnatten brades utt flod;
ett ett avsked de tar i från vännerna där
och till Bergkvista hamn bär det av.

Sen bade de sig neder för att sova så sött;
men den sömnen för dem blev ej lång.
Förän stormannens kallar den åter nyg igen
och på läcket stes snart alla man.

På morgonen så bittida vår klokka hon var 5
så då kaptenens stämman åter ljöd,
Gossar resor edes opp sträckken seglen i topp
för till Kalmar hamn skall vi gå.

Och när vi hade seglat ut 5 minuters väg
så då tönade skeppet på grund;
Då befälde kaptenen the gossar i en båt
att ett ankare på redde lätta ut.

Och snart var båten färdig och the gossar där
och så färdan för dem börjar gå
För när de kommer till den plats som kapten^{först}
och till bottnen med ankaret det går.

Såsom liljan om sommar gör sig grönska ber,
och om hösten då visnar des blad,
så så gick det och med dessa ynglingar här
de fick vila i en allt förtidig grav.

Med två händer uppströckt mot himlen
och om hjälp i sin nöd de ju ber,
de ser.

Men ingen människa mer dem i lifet ser,
för se lögorna uppslukade dem.

O du yngling som far upp på lögorna de blå,
tänk på ödet som framför dig står;
För när döden dig kallar så måste du gå med
om du är upp på land eller hav.

Kaptenen som ju en läsare var; men sin
bibel han hade ej läst rätt
för där står ju de orden hjälp din näste
som dig själv; Men de orden dem har han ej läst^{rätt}.

Förlofad han var med en flicka så skön;
som ju trolofsans hans skulle bli;
Men när döden dem kom och uppsökte
deras hand; å nej alldrig det brudparet blev.

O tänk hvilken sorg för den flickan det blev,
som sin käraste vän har mist bort;
För nu ilar hon omgung, liksom ett förvillat får
för att söka sig en vän som har här.

Färsund den 7/11 1917.

Ungkarlsvisa.

1.

Du är glad du är ung,
tag din lyra och sjung,
glada gosse du lever så säll,
Blir du giftes en gång,
kommer barnskrik och säng
vid din vagga att höras alltjämt.

2

Så blir gumman dig leij,
bligar ofta på sne,
så du knappast på henne kan se,
Vara gift går väl ann
första året minsan,
onen i längden blir väst rara man.

3

Så blir gumman din sjuk,
det är ofta ett bruk,
ty en kvinna hon täl intet skämt;
Därför alltså dig gift,
ty det medför blott strid
och bekymmer de ökas alltjämt.

4

Du får ej gå på bal,
utan karringars förtal;
höra damorna slå sin reval,
Skulle du likväl förvist
vinna kosan till sist
och finna nöjen på hundra tal vis.

5

Du är glad du är ung;
tag din lyra och sjung,
glada gosse du lever så säll.
Blir du ogiftes så får väl en annan du gå,
och du lever så säll som en kung.
Slut.

Färosund den 20/12 1914.

178 Hansson.

1:sta Platoon 14 Komp Färosund.

Måndagen den 7/12 1914

Ar det ett djärta regnväder!

Min älsklings.

1

När allt på jorden är mörkt och kallt,
Så vill för honom jag vara allt.
Då vill jag höra din ljura röst
mitt hurred lutat intill ditt bröst.

2

Då vill jag smekas utan din sång;
som för jag hörde så många gång
Långt bort i lunden där fågeln kvad,
Din stämma hördes så frisk och glad.

3

När månen skiner på berget natt,
kom lät os älska i vårens natt.
Och lät oss drömma till sol gått upp
och lät vår blomma gå ut i vår knopp.

4

Se upp i rymden där stjärnor små,
de bläcka ned ifrån himlen blå.
De vilja än uti vindens snår,
sin lycka önska i lifvets vår.

5

Hör bort på viken gå folket små,
och hör var hur de mot stranden slå
De slå i takt med mitt hjärtas gång
de slå i takt med min älsklings sång.

6

Och hör hur näcken på harpan slår,
och se, de tärnor som på stranden står;
Hör skönt de dansa på blommegård,
och vippa blommans för gätt mig ej.

7

Så gick en yngling en vacker natt;
han med sin älsklings på stranden satt
Och flickans hurred emot hans bröst,
hon lyssnade länge till hans röst.

8

Nu i den stora och sköna värld,
Där månen sluttar på nattlig fjärd;
Och solen över berg och dal
och fågeln kvithar i sin sal.

Färsund den 20/12 1914

1778 Hansson

14 kompaniet
Färsund.

På Pansarbåten

I

Säg minnes du den allra första gång;
Säg minnes du den allra första gång;
På pansarbåten med dragspelslåten,
då du mig muntrade med dans och sång.

II

Augusti månaden jag ej glömma kan;
Augusti månaden jag ej glömma kan;
Den 31de lå du mig köra "
Om bord på pansarbåten Ocean.

III

Sjömannens kärlek, är lik höstens vind;
Sjömannens kärlek är lik höstens vind;
När fjörst ut ledsnar "och blomman vissnar"
och flickan tvegar blis i liv och död.

III

På kvets hav, ett skepp framgungor där,
på kvets hav ett skepp framgungor där,
För fulla segel, "des aktersegel,"
så stolt förgyllande skeppnamnet är.

V

Det namnet skrifret står uti mitt bröst;
det vill jag visa, "intill det sista,"
För vennen källa med en hvlig rost.

VI

Och skeppets namn kärleken är försant,
och skeppets namn kärleken är försant.
Det största skepp som på följn farit
på kvets båga, och på Ocean.
Sut.

Fumärkspråket.

Upp till höger.

Rätt upp; Skänk mig svärskap.

På sned Skrif snart.

På träsen Åskar du mig?

Upp och ned. Skrif alldrig mera.

Ned till höger.

Rätt upp Din kärlek gör mig lycklig.

På sned. Har skola vi träffas

På träsen. Vår försiktig man ger akt på dig.

Upp och ned. Kan ej mottaga en hyllning.

Upp till Vänster.

Rätt upp. Jag älskar dig
På sned. Bränn upp mina bren.
Upp och ned. Förlåt min älsklings.
På tvären. Mitt hjärta tillhör en annan.

Ned till Vänster.

Rätt upp. Trohet för sin lön.
På sned. Bestäm tid och ställe.
På tvären. Lämna mig ensam i min sämsta.
Upp och ned. Du har bestått provet.

Uppåt Sidan.

Rätt upp. Besvara min kärlek.
Upp och ned. Jag är förlorad.

Uppåt Sidan.

Rätt upp. Möt mig som vanligt
Upp och ned. Sär för så lång tystnad.

Öfre kanten.

Rätt upp. — Ja!
Upp och ned. — Nej!

Nedre kanten.

Rätt upp. Jag svär dig enig trohet.
Upp och ned. Jag sänder dig en lys.

Slut.

Mitt ungdomens lyckliga dagar,
jag skrifver ett vykort till dig.
Och lyder du vänskapens lages
du skrifver ett åter till dig.

Östans vind och västans bläst,
väntar svar med nästa post.

Lev lycklig och sällsom fågeln på himlen,
och tänk på den vörn som skrev till dig sist.

Må kärlek och trofnad samt sällskhet o lycka,
steds bliva din lott uti kommande dar
Må alldrig bekymmer o sorga dig tycka,
må glädjen o fröjden hos dig stanna kvar.

Brattsången.

Ur svenska hjärtans djup en gång —
och giv oss Bratten sup en lång
som går till storlin fram.

Resnåkt för nubbén och hans ätt,
hét kronan i vår ficka lätt.

Till katern gå på gammalt sätt;
du bratt som ej vet skams.

Under Mobiliseringen.

① — yngling av svenska nationen
kom fatta geväret i — hand;
För din konung som sätter på tronens
för det älskade fädernes land.
Ty dagar han komma då kriget skall gå
icke här men på platsen där striden skall stå.
Uppå ordet: "giv akt" skall du vara på din oakt,
likom Fritof på vikingatåg.

Men det gäller att ej falla modet
då det gäller vårt fädernes land

Vi försvara vår fana på troget,
att den ej faller i fiende hand
Gud bevar vårt befall,
som har lärt oss så väl —
till att föra geväret från axel och till hals,
Koffet smakar så bra,
även ärtarna hurra!
Leve kocken som kokar så bra.
Slut. I Hans son.

Grabbarna.

1
Undan grevar och broner,
hör ni ankans bostomvals
Den som visslar dessa toner
vejer ej för någon alls.

2
Fast i enkel stass på vardan,
lärpar smett på lockligt här
Elegant i svarta kardan
han den bjura Eftan — för.

Skriker så det hörs till hoga
jället på tidningsgrabbars res,
Aftonbladets kvälls upplaga
gråsligt drama i Paris.

Men vid hörnet står en annan
grabb och drager sina bloss,
Med en tjusi lock i pannan.
höru "Gabo vill du sloss.

Ätts dej för sedeln i Calle,
dra in kakan är du snäll!
Föt klump vill du ha en skalle
i ditt surelna mat kas täll.

Men av de ryka samman,
och med ens i hörnet står
tjugo grabbar som med gammans
~~son~~ se hur stridens rögar gå

Friska smållar svetten lackar
men så viskas det i skrock

Bylingar ett slår av klackar
alla grabbarna Pato vogs.

Långt i fjärran som en klagan
där i himmans lätta bres.
Aftonbladets kvälls upplaga
gråsligt drama i Paris.
Slut.

Ingrid på Svärdskår.

På loftet där uppe skön Ingrid satt,
och blickade ut över vägen
Omkring henne sädde en muler natt,
men hon hade soljus i hägen.

Här vänner hon väntade fjärran ifrån
hon viskade namnet det kära,
Hän hade som nordens äkta son
gott ut för ett värna dess ära.

Na vände han åter från blodig strid

nu ville i hemmet han bliva
Ung Erik och njuta dess stilla frid
allt invid den älskades sida.

4

När arla sol uppå förstrettt stod
kom kämpen från fränsan landens
Till jungfruns bering med glöttigt mod
och bjöd henne hjärtat och handen.

5

Men jungfruns ja det blev alldrig
ty Bängt den hårde, som hade ^{sakt}
Med dottrens kammare slott på valdt
han sig i lekens bade.

6

Du stackare blögs ej att rike mans barn
till tiggare kusten begära,
Men Bängt rot att slita din onskas garn
och värna sitt barn och dess ära.

7

Och så ifrån svärdsläs med här och slott
dems Erik av fjänars skara
Men Ingrid till vila gick samma natt

i näckens krisallslott det klara.

8

Och ännu var gång fullmånen sken
på skäret ses därute falla
En snövit svan der sitter allen
när vågorna skumma och svalla.

9

Det är hennes ande den våna mön
som klagar i stilla nätter
När vindarna födas när vindarna dö
ut öfver det blånande vattnet.

Färömund den 2/12 1944.

B. Hansson.

Lars — Peder.

1

På grevens gård Lars Peder i trasor syntas gå
de greveliga svinen han vaktade uppå
Nu vem Lars Peder föddes eller när e var och allt
det viste han blott inte blott att han fös e valt.

2

Och allt vad onnskytt hetke man honom göra gav.

Ty greven alla drängar han tjänade sinns slav,
i stället fick han liggarna hölder smoll i knut
Och hästar hade täcker men han ej mint blut

3

Den enda som åt honom en blick av ömhet gav
var grevens yngsta dotter ett barn som himmelst
De kräseliga rätter som henne gavs var dag
hon gömde åt Lars Peder så arm så sjuk och sarg.

4

Da börjar posen gråta och ser så snällt o glatt,
nippa sin lilla fröken som känd rodnar smutt
En dag kanhända kan jag nog ge er i gån
så i en dröm mig rishat en röst från himmelen.

5

Det var vist första gången jag herrans nattred
jag kände mig så lycklig om er jag drömde blott
jag drömde då så mycket som aldrig kan bli in
jag drömde o förlät mig jag drömde du var min.

6

Adjo för sista gången ni ser mig inte här
men ge mig lilla blommor som ni i hander bär
Och flickan rätt blommor med hand så fin och på

får jag den handen kyssa ja gissa munnen med!

7

Uk herre Gud i himmelen vist har jag skönt det,
gick detta i fullblodan min och det andra gå
Han så han kyste sedan han som en pil flög bort
på greveliga godset han synter ej så blott.

8

Men ätte är det efter kom där en vagn så grann
till slottets marmortrappa i vagnen satt en mor
Han syntes hög och kraftfull med alla blöda drag
vemsom den mannen är det gissas väl en var.

9

Han ser en skymt i fönstret av en förgätnhet
då breder sig en räddnad uppå hans kind så blek
Han träder in auktionen har sedan börjat gå
jag ljuder dubbla i ändet där ligger pengar slå

10

Han vände sig till greven som djupt förkrossad satt
behåll ett god min herre men hela fröken att
Här började han att stamma ja hälsar henne att
bland vänner och världens är kom min högsta
skatt.

Då går han åter salen men greven fattar mod,
 och där i samma salen där och ett bröllofs stöd
 Där vigdes de till sammans de barn domarvenner
 Så hvar man också gissar att Gud har ställt det så.

Färöund den 31/4 1818
 R. Hansson

Kustartilleriets sång.

Som söner av det gamla Nordens,
 vi stolta kalla oss dess vänn
 Och därför känner väl kring jorden
 vår trohet liksom Sveriges järn
 En fredlig sång vi även sjunga
 men i den heta stridens stund,
 vi sjunga bort med Eldens tunga
 Som flammor ur kanonens mun,

II

Till ovens fall från Sveriges ära
 vi brösta upp och brösta av,
 Det dundrar vågarna oss bära

Där gräver fiender en grav —
 men heter det perlonga tillbaka
 Vi svika intet långt ända
 vi skjuta så att bergen braka
 Och segern les och här därpå.

III

När stridens röda båga svallar
 och lånet flyr från hell till hell
 Då blir vårt skott från oss som kvallar,
 en sång åt Emväd och Hårdell
 Vi skapades att luften rena
 att hålla rakt vid nordens pol
 Och skönast vara hjälmar blänka
 bestrålade av Bagdens sol.

IV

Vi för vårt trogna vapen brinna
 som älskaren för sin mö
 Men icke nog att segrar vinna
 en krigare kan även dö
 I ärans värld vi stupar gärna
 med brännaren och vårt svärd i hand
 Vi dock här under lyfthans stjärna! För Karl
 och Oskar och vårt land
 Hvarnackten Färöund Hansson

Budens Klagan.

¹
Gästar fräste, blifflor klinga,
gästar komma bruden stäs
Myrtenskrönt men blek som divan
hon är gravens välrad lik.

²
En hon älskar, den hon ej får
en hon hatar endast en
Han skall dock bli hennes brudgum
nu hon handlar honom gör.

³
Lovat honom troget älska,
varför skall hon luga så
Varför skall väl mannen säga
det som hjerter ej förtär.

⁴
Fas och mor de ha så velat
lovar nysa hon har sagt ut
Ängundatanikas av en ängel
Som ej fullt har förut.

⁵
Dansen går i friska vindar
varje kind i blomning stäs
Brudens kind är blek som divan
osmält i den tjura vä.

⁶
Se då trädles fram en yngling
bjudes henne upp till dans,
Då på hennes kinders skifto
rosens rädvad siljans glans.

⁷
Denna gång men ock den siste,
slungas jag kring dig min arm
Vår hjärtans mäste skiljas
fastän kärleken var varm.

⁸
Dansen slutar händer tryckas
öga djupt i öga ser,
Djupt det är väl siste gången
och du får ej handen mer.

⁹
Sommardagen äro flydda
hösten hopas gula blad,

Den de ligga snöbertänkta
finsna i de dödas klal.

10

Se där under friska torfrans
bruden flyttat har kött nyss
Livets läppar voro kalda
Gur och varm var dödens bys.

Slut.

Hälsningar till Färsund den 4/2 1914.

R. Hansson.

Den förälskade och omäktaren

Den tårliga födan den knogas jag för
så ryggen den börjar bli krokig.
Om inte jag hade mitt glada humör
så tror jag bestämt jag blev tålig.

Men nu för vinnerna vara så snäll
att snedliga klackarna ansa,
Och lått skall ju ha sina kängor i kväll
för hon skall på söder och dansa.

Min kärlek i fyra års tid har bestämt
skil kärlek är ej att besnotta.
Förälskad jag blev då en gång jag tog mätt
till half kängor åt lilla Lotta.

Jag svor henne trohet vid spranren och last
och tjusande log hennes öga
Men Lotta kom sade vi får väl härnäst,
ta kängorna dubbelt så höga.

Och ätte när kängor jag henne bestämt
jag blögs ej min svaghet att blöta
I dag för nionde gången tar mätt
till elus höga kängor åt Lotta.

Då frågte jag vill du nu bliva min fru
men Lotta tvekanse — röja
Ack skapten är inte nog höga ännu
jag tror några år att vi dröja.

Jag vänta i fyra år till har jag kraft
men nog vill ge mig jag pruta. "Ty är efter år blir
det att längre skapten jag undar hur släppta skall
Slut."

En Sjömans begravning.

Lukta över mörk blå vägen rör sig skeppets
Stolta stam,

Och i österns purpurvägar lyfter dagens gryning fram

Allt om bord är tyst och stilla, ingen munrohet
och sång,

Endast rodet hörs drilla allting har sin jämna
gång.

Här kapten han hörs ropa, "bassa aktervännar back,
Och på båda stungen bissa skeppets sorgefulla oppr."

Ty man skall nu ifröstämma åt en mörk och
lystets grav,
En yngling som i nattens timmar, följden till sig kallat
hvar.

Här kan den i ordning göras, mitt gammalt sjömansbrev
och tillreningen den föres endast gjord av segeldukt.

Ingen viskning hörs bland alla och en stilla bön
blev gjord,

en tårar männens ögon falla och andakt öfver allt hvar
spår.

Plumra lyft i harts vägar, "vaggad utan vägar blå,
Här nu för din bud omfåras, att en begravit ditt hjertabes."

Ingen ros och ingen lilja pryda skall en sjömans
grav,

Endast vägar gå och komma, Skeppets sorjar
slut. en och av.

Fästlund den 4/12 1914.

R. Hansson.

Ett nummerat kärleksbrev.

1 Da älskade! Du tycker 2 hägas om du
ännu längre bör lyssna till min kärleks
suckar, då min 3 ängtan efter dig i går
ej var större än att jag lät dig vänta hela
aftonen. Hur kan du dock vara så grym?
Din kärlek är det 4 torn, som evigt skall
lysa på min bitvilis dunkla stig, och
intet 5 inint väsende, vare det och en ingel

från himmelen, skall någonsin kunna
avsecla min dyrkan. Men här orsaken
till min bortoraro! Jag deltog i
en 6a tillställning med några vänner,
men blev ganska avrassadt & h. utan
att jag druckit annat än kallt vatten,
men olyckligtvis var jag mycket
törstig och drack därför ej. med m. 8...

Nyaste Fiskarevals.

1

Ja' sejlar å' gangar på bøljan må' dej
lilla hjärtunge, hiohej,
lilla hjärtunge hiohej.
Ja' gangar på bøljan så dejlighet må' dej,
lilla hjärtunge, lilla hjärtunge,
hiohej,
hiohej.

Lilla Klara,
du mi' jänsta rara,
kom må' mej,
blott må' dej

vell ja' vara.
Lilla Klara,
du mi' jänsta rara,
kom må' mej,
jag vill vara må' dej
hiohej.

2

Ja' tar torsk å' kolja var måra må' dej,
lilla hjärtunge, hiohej,
lilla hjärtunge, hiohej.
Ja' feskas i fjorden så dejlighet må' dej,
lilla hjärtunge, lilla hjärtunge,
hiohej,
hiohej etc. ---

3

Ja' dansar på brögga var lördag må' dej,
lilla hjärtunge, hiohej,
lilla hjärtunge hiohej.
Ja' valsas och dansar så dejlighet må' dej,
lilla hjärtunge, lilla hjärtunge,
hiohej,
hiohej etc. ---

Ja ' går bort i berga ä' kelar mä' dej,
 lella hjärtonge, hiohej,
 lella hjärtonge, hiohej,
 Ja dejligt på munnen då küsses ja' dej,
 lella hjärtonge lella hjärtonge,
 hiohej,
 hiohej, etc. — — — —
 Slut.

Balens Drottning.

1

Med lågande kinder hon hastar,
 ur valsen som nyss tegit slut
 Hon kappan kring aslarna kastar
 och skyndar från balen ditut;
 Badom henne tonerna klinga
 snart skines salongen i ljus
 Tätt falla de flinga på flinga
 och doft höres tonernas brus.

2

Wist flydde hon bort från de andra
 då balsalens drottning hon var

Ti skulle hon ensam få vandra,
 förgäves hon lämnar ej svar;
 Bland hoppande dröar hon finner
 sin väg genom dunklet ändå;
 Tills borta i parken hon finner
 en ensam och undan gömd vä.
 3

Der står ju en björk som hon känner,
 mot trädet hon lutar sig fram;
 Och jannan som feberhet brenner,
 hon trycker en stund mot dess stam
 Tva glödande läppar hon trycker
 mot isiga barken och ler;
 Ett namn hon i barken tycks skönja
 i snöglansens nattbleka sken.

4

Hur lyckligt hon drar sig till minnes,
 den handen som skurit det har;
 Hur lyckligt hon drar sig till sinnes,
 en stajdag så strålande klar
 Hon minnes såväl varje skära
 och drömmande såg hon därpå

Lipsom för att barken ej sära
hon kört en för-gät-mig-er-da.

5

Sen dess har hon alldrig fått skadat,
den plats där de nötte varan,
Ty ödet ätskilde dem båda;
och är efter år sen försvan;
Nu tillhör han redan en annan,
och all hennes lycka har flytt
Hon trycker den brennheta pannan
mot isiga barken på nytt.

6

Änso hörs tonerna klingla;
och valsen vill ej taga slut,
Hon eldigt i valsen sig svinga;
med strålende blick som förut;
Men björken därnere i parken,
står isköld med grenar och stam,
Och vinden bortoppar från marken
vart spår på den iåg hon gått fram.

Slut.

Reinhold Hansson Lau När

Bonde dottern och Torngossen.

1

Barndoms kärlek ältä finnes nog ibland.
hon var bondedotter, Torngossen var han;
Hvilken vada, Dessa båda,
Han var fattig, hon var rik,
Men hjem kan väl rida flytta ödet fläk.

2

Från sin barndomsdagar älska de heran.
ödet grymma lagar man ej undfly kan;
Barndagen, Ungdomsvåren,
deras kärlek spiras grön,
Ofta nog så får ens kärlek ingens lön.

3

Flickans far ej gilla han ett sligt parti.
mycket ondt och illa gör han samt;
Gossen, snärtan, ledv snärtan,
av sin första kärleks knopp.
Men i unga hjärtan finnes alltid hopp.

4

Fadern åt sin flicka andra planor har.
Pöngar och han skriken juat till gossens far,

Och vad kändes, Ödet vänder
Lig förn man vel ardet av.
Fadern gessen sänder ut på viden haf.

5

Många in förflyttat uppå tidens haf.
Flickan dock ej brutit löftet som hon gaf.
Gången trenne fadern henne,
Tänkte gifta som man såg
Med en som han tänkte skulle bli hans ^{maj}.

6

Frukten bliver mogen falla brudar den;
Flickan hon var trogen mot sin lilla vän,
Och för resten, bl bröllofsfästes
Fadern gör hon gillas ej
När hon stod hos prästen svarade hon nej.

7

Förstäten denna sängen och dess enkla ljud.
Snart för tredje gången skulle hon stå brud;
Wäner, fjändes, fadern sänder
Bjudning till en bröllofsfäst.
Även dit anländes en objuden gäst.

8

Med gästerna sig gläder brudgum uti sin;
Då i salen träder nobel främling in,
Kärlekaröder kinder glöder
Uppå bruden nu igen,
Ty i dörren såg hon nu sin barndoms vän.

9

Kärleken den tände sig på nytt så mild
När hon uti spegeln såg sin älsklings bild;
Kärleksflamma med eldsamma
Lörjes växa underbar,
Den var än det samma som i forna lå.

10

Öf bland andra gäster främlingen man ser,
Vissa gamla mästare skarp kritik han ger,
Han dem alla, höras halla,
Dumma uppå många sätt.
De han knapptast läsa brudevigseln rätt.

11

Gamle socken prästen tyckte det var skam;
Främlingen för resten guldmynt stiger fram,
Åha hör'et: "Om ni gör'et
Skänker jag lothäs med fog".
Prästen rår ej för'et att han sig bedrog.

Guldet nog bedrages med sin ghesa så fel;
präster genast toges från sin ritual,

Fast objuden, bredvid bruden
främlingen sig ställer nu.
Präster vigsel akter, läses för de tre.

13

Rätt till slut för rosten kyrkans man gör sitt
men så säges präster: Nu är guldet mitt.

Främling toges bruden, fages;
Då är också detta mitt.

Bruden sken som dagen, hon var blid^{itt}.

14

För vännings ropen skalla upp mot takets höjd.
fråga höres alla: Fjela, är du nöjd?

Bruden svarar: Snälla rara
venner, lyssna nu till mej:
Det så här får vara, annars blis det nej.

15

Främlingen sig vände nu till flickans far,
minns ni vad som hände uti forna där?

Är min fader, ung och glädd
Blev jag skickad ut på hav

Där för att ni honom tusen kronor gav.

16

Jag er dotter älskat i från barndomen;
hon i forna dagar var min fäste vän;
Med kvarandra vi ska vandra,
inför världen inför Gud;

Fästän ni mig kändra är hon nu min brud.
Slut.

Skrevet vid Åhrs Brud dagen före
Julaftonen 1914. R. Hansson.

Djupet i mörka mullen.

1

Djupet i mörka mullen,
bäddades min kära
Bäddades min ungdoms
hjelpleka brud!

Bitter var den sorgen
bitter är den ännu
Men var tröst mitt hjärta
hon är nu hos Gud!

Djupt i mörka mullen,
 följa mina Tårar
 På de gröna kransar
 jag på kistan fäst,
 Ack, ack, sedan, sedan
 jordades min kära
 Som i sjutton årar
 blott var jordens gäst.

3

Djupt i mörka mullen,
 kanske furs den hvila,
 Som i världens riksmel,
 alldrig alldrig giss
 Du min dyra flicka,
 du var en som lyddet
 Lyseste blida ängel
 ej på jorden trivs.

4

Djupt i mörka mullen,
 skall jag och få vila.
 Under vinterns drivor
 när min strid är slut

Ack, ack sedan, sedan
 ovan jordens sorger,
 Barndoms bruden fäna
 när jag ledit ut.

Skrif.

Skrivet vid Enge i Bunge
 Renhold Jansson. Nyårsdagen 1915.

Storböndernas vab.

1

Sommaren är slut; "Trind är en stut";
 Kor och hästar feta nu stå;
 Får och kalvar prackigt de må,
 Ladan är full; vi må som gull;
 Höt doftar sin timotej, Hoha, hoha, hej.
 Rök volen sjunkes, bakstugans hvit
 Blommor vissna och dö snart ut
 Gals och grå; "Träden nu stå
 Hoha, Hoha, stå.

2

Ful så det blir "Di ska ni esi";
 Åter drickes det utar hin;

Grätor fisken den är så fin,"
Svadt och gleddt, "Ja rent besatt
Dansar man med gammal och ung
Känner sig liksom en kung.

På juldagsmorgon en gott mantas,
Ses till kyrkan man genast far,
Då i vart hus, "Sjums julelys,"
Holla Holla hej.

3

Tjugondag Knut, "jula är slut,"
Då blir de dans i närandemans hus,
Och od brännin i fulla krus,
Undan det går, "Knuffas man far;
Fos och pojkar, samna heararar;
Stjåla en kyss allt i bland;
Men bakom lagärin låg gick en lös;
Där man selos om Lars Olssons to,
Sen blir de bra en mullbe de ta
Holla Holla ta.
Slut.

ETT säkert botemedel mot gikt.

Tag en näsduk från en femtioårig ungdom som
aldrig önskat ett bl. fru! Trätte näsduken i
en ärlig mjölnares brunn, och torka den framför
ungnen hos en bagare, som icke är friar är vidgat
hället i pyraöres kahan; Med seden näsduken
med bläck från en adelskät, som aldrig dragit sina
kunder vid näsan; Och om du lyckas göra allt detta,
skall näsduken ofelbart bära gikten endast
genom en påläggning.

Diverse!

Tänk om alla böcker var brännin; "Alla xjöar voro
brjertt öl," Puns och likör i var källa; "Och konjåk
i hvarenda jöl," Skerligt styren de skall rinna,
i friar munnen och till retorten ned; "Tänk hur
många halfror de skall tömnas innan velen har gått ned!"

Anna — Mari.

O — för jag dig följa skön Anna Mari; Och gå vid din
sida skön Anna Mari; Du rider på gångars så stolt mig
förlä; men jag är dock ensam till Anna Mari!

Fältvakter!

På vakt för er kamrater jag här väntas gå; "
För er i stund kamrater på fridly post jag går
Sov gott, sov gott
Sov gott, kamrater tappre sov.

Ej fienden må föras, att ett skottthäil komma när; "
Ej ens ett öra för röres. Dens tid jag postar här
Sov gott, sov gott, sov.

För första skottssomremällen, gör ut. Säget larm; "
Då tappre gossar gillas, att visa mod i barn; "
Sov gott, sov gott, kamrater tappre sov!
Arks Brud. den 4/1 1815. 1st Hansson.

Fästän fjärran är jag när
Tanken ständigt hos dig är
Hvar jag än befinner mig
Flyger den alltjämt
till dig!

Poesi.

Emma min ros och min ängel
Min brud och min utvalda vän;
Du lik en skön blomstrande ängel
När kärleken är oss skön;

Säg mins du - Jag inte har glömt
Och om min drömmars vän vore här,
Jag skulle dig smeka ömt så ömt
Och säga hur mycket jag håller dig kär.

Chir. Petersson
Åhrs. bruk
Åléringe.

Levet är en strid. Ektenskapet
är en rättfälla. Kärleken
är en astebit på hjärtets smörgåsar.

Lät kulta Lisan.

1

Uppå jorden är oro och falskhets och strid;
men först uti graven blir hvila och frid;
Så tänkte en hvar som har läst om det brott,
som Bror Helge mot Anna begått.

2

Som färfolk de levat, ej vackrare par,
på många mils afstånd man ej skädat har,
Som pige hon tjänte i Helgarnes hem,
där glädje och trötnad hon spridde hos dem.

3

Men lyckliga dagar de nalkas till slut;
när kindernas rosor de blomstrade ut;
För Anna hon viskar en kiäll rot du Bror;
den dag tror jag nalkas, då jag skall blivas.

4

Då tänktes en bliot i hans nattvarte själ;
han rycker på axeln och säger nå väl
Men vaken den bliver ej klappnad och klar,
Hon är de en söndag till doktors de far

5

Och pengas till resan det får du af mej;
som sen vid stationen skall invänta dej,
När du ifrån Wasio, skall komma igen,
till baka till mig till din trofaste vän.

6

Hon falskhetsen trodde, och reste så glad;
om söndagen lär på till omtaliga stad,
Hon anade då ej det ringaste grand,
att hon skulle falla för mördarens hand.

7

Och dagen den gick, och aftonen kom;
med klappande hjärta hon då vände om,
Till Flomanstorp dit som Bror Helge skall gå;
och visshet i saken han där skulle få.

8

Men invid stationen där syntes ej den,
som lovat att möta sin trofaste vän,
Hon kände sig sorgsen, men tänkte ändå
jag honom till mötes på Gungen skall gå;...

9

Och där blev hon mördad ett avskyvärt mord,
som saknas sin like i hela vår nord;

Ty först om en månad man fått hennes lik;
en påskaftens morgon, det låg i en vik.
10

Men domes den föll och det inom kort,
från hemmet till fängelsets Bror fördes bort,
Dag satt han och nekade öfver ett år,
tills domen den förödande höra han får.
11

Men domes den blev för Bror Helge till slut
Tio års fängelse, för utas prut,
Ty neka ej hjälpte, när man det förstod;
Att han var den som ogärningens gjort.
12

Men i drömmen i cellen en natt trädes fram;
Bland dödsrikets namnlösa faser och namn
Se Anna han mördar, och när sin mor,
som för länge sen dog, och i graven nu bor.
13

Han erkände då huru allt har gott till;
men Johan han alldeles fristaga vill,
Och sedan han skrivit ett brev till sin far,
Arboda han sig med en gämdocka tar.

Dock ännu en stöja kring dramat står kvar;
som kanske i kommande dagar blir klar,
För Anna och Bror uti gravarnas famn,
för alltid har tystnat de tala ty kan.

Enges i Burge den 12/1 1915. R. Hansson.

En härlig dag nu inne är;
Jag vill dig gratulera
Den lilla vers jag diktat har
Jag vill dig presentera,
Jag versen mot och tänk uppå
Den lilla vers som alltid kär dig har!
N:o 173 Hansson Lau N:o

Allt vad skönt du kunnat tänka,
Allt vad kärt du hoppas på,
Allt hvad öfud dig kunnat skänka
Detta är dig givas må.

Lau den 12/1 1915. R. Hansson.

Ebba. Sandell

Udöja Skerlinge

Bude

Lik som brand i tårna maran
så är Herteke her gassar tändas
fort man släker så snart.

Lik som ofdom står och vis
nå en i paradiset hars ofdom
viste ingen råd för en Herrens
i sin nöd skappte ena.

Infanteristens Bön

Färdig som burs i Kungshuset
Heligt varde din nagggranna marsch
Till Kungadom dina befälman

Min vän om du av lyckan
skulle bli förskjuten: Så dina
byxor sälj och vandra i surtuten.
O sälla lott att lida och försaka,
I himlen får du byxorna tillbaka!
Leve nödens dag d. 15/ 14. Bth.

Förfärliga tider i Sverige nu är;
Arbetaren knutas och krögarn svår,
Och flickan hon söker och Magastill Gud
Om tiden var inne, att hon fick stå brud.

Skedde vilja vi väl i matsalen
Lein i Humprens Kungsliden
Och i dagligt liv spelar vi oss i clay
Och för låt oss vara markis och kulleher
Så som vi och för låt oss spela skylliga äro
Och in led oss i fränta fr. sung i mörker
Utav fränta oss i fränta bl. resing i r. elir
Ty g. varit till ditt r. resen om vi i t. res g. delir
Och i matornist i ewig. hel. ewig. hel.
Amen.

Nu hjärtad jag önskar
dig glädjefullt liv
god hälsa och bördiga ängar
samt vänliga grannar
och därtill en vif
som kan sköta om
dina pengar.

Från en vän i viken
gissa rätt på spiken
så blir det aldrig sveken.

Wäl känd men osämd.

Smålands Visa.

1

En visa vill jag sjunga;
som handlar om min lilla vän
Han är från mig bortfaren
men kommer väl igen
Ja bort ja bort ja borta lilla vännen är
han är så röd om kinderna
Han är min lilla vän.

2

Och far min han är vredes;
för jag vill gifta mig i år
Men väntar jag till våren
en annan vän jag får
Jag vänt jag vänt jag vänta kan ännu ett år
Ty jag är bara sjutton år; Det fyller jag i år.

3

Och mor min hon är ledsen,
när jag till lilla vännen går
Men hon har gjort det samma
i mina unga år, Och lika glad så gånger jag
Till vännen min; När aftensolen sänker sig
I krällen och går ner.

Hur ljukt det är att trycka
 Sin lilla rara vän i famn;
 Vem är från mig bortlären
 Allt till ett främmare land
 Ja långt ja lång ja fåglarna i skogen
 De sjunga om trohetelse en herrlig födelssång.

Och lyfter er att veta; Hvem denna visa
 diktat har; På är det en sjöförore;
 Som ifrån Småland var; Små i små,
 I småland, där mamsellerorna,
 Spatsera bort om kvällarna;
 Begiva sig på bal.
 Slut. / Hansson.

Amandas sorgens klagan.

Kom blicka in på en kyrkogård;
 där står en grav och en minnesvärd.
 Och invid graven en fläcka stas;
 En blomsterkrans prydes hennes här.

Hon ser mot gravens med tår fylld blåk;
 En suck ifrån hennes hjärta gick,
 Hon ser mot graven och dingnas ner,
 Och tysta böns till Himlen ber.

Och i milda stjärnornas milda glans;
 På graven ligger jag denna kran.
 Den haver jag burit uti mitt här
 En blomma ifrån våra ungdoms vår.

O. Herman, Herman du flytt från mig;
 O, jag vill då när jag saknas dig,
 Den vän du var som Gud mig gav;
 Nu vilar du i den tysta grav.

Du västanvind som mitt sällskap är;
 Du vet så väl väm jag hade kär,
 Du skall mig ej längre sorgen se;
 Men hälsa häm till min käraste.

Slut.

Renhold Hansson. Lau.

När.

Gag är rosen du är hörnet
sänk på vännen
som bor i hörnet.

E. S.

Udöja Fleringe

Titanics dödsrymnen

1

Uppå Atlanten väg stolt glider fram
Skepp som ej lide sig böjer sin stam
Högt emot himlen blå sökmolnen flytta
Målet är vestens land dock när ej strand

Fästighet var ombord allt var så glatt
Då ljädo hemströmmen i stilla natt
Rop i från tusental människor fyllo af kval
Båten mot isberg står vatten ingen

Nad uti djupet bär det nu med font
Döds klockan ljuder där tydligt och klart
Hållan nu mänger på det ingen död kan
Då tärne icke väns smärta ej käns.

Uppå Titanics däck massorna står
Blickar uppså glad och fräckt färdad står
Hjälps, hjälps och sålda oss skotta vi när för
Ljöl det fram mänger mun i nattlig stund.

Hvar är min matra När kvar är min vän
Spörjes bland mängden där o hvilket skräms
Kom matra jag med dig följer på dödens stig
Då icke skiljas bör tillsammans döer.

Här stas mänger band sågde färdväg
Man med cigar i hand visar sig stel.
Afskedens sorgbiter hörs genom natten rum
O hvilken dystr syn vid vatnets bryg.

Titanics sjunker ned sorgliga sket.
Då uppå däckel ljöl koner med matra

Skåla de kvälda vinst stränker oss mot oss
Fäst Svart Tygstaner bymnens ljud
närmare Guds!

Stuti!

Engeström 18/ 1915

R. Hansson.

Ja det vill alla flickor så gärna -

Flickor, och jag känner er alla, hur ni ser lätta!
Ni med säker hand leda oss i band!

Kommer älskaren måste han vara öm och ^{händig}
Och vid reders-vans viska: "Du, blott du!"

Blickar skall han kasta så, sucka och ^{och} undra
Med var öm blick skicka blombukett.

Älska, storma, böja knä, juste, men och sig dröm lätta,
Ja, till sist må sägas! - Äh en första kyss!

Last sitt arm om hennes skä, dristigt kramtryck!

Ja det vill alla flickor så gärna,

Se i kammar, de i salong,

Blicka in till den natt himlens stjärna

∴ Så drömmas de alla sömn ∴

När en ungdom - och så kärt! - hand och hjärta
Fletter det: "Na fort ring, förlovnings ^{har jag} kort!"

Glänser gyllne ringen blott har hjärtligt mål man ^{och}
ett på vift "man kan gå gå ta man hand!"

Rydberg eller royal, hummer, sparris, rydningstall!

Alla hörsall-goska! - champagne's knall!

Na musiken lockar het, Nalle anför i kafé,

Äh gudomligt kan, derigesa kan!

Sen vid pönter - och så süss tumbäng avskedskyss.

Ja, det vill alla flickor - - - - -

Kommen ädligt bröllopsdän, budi sides, tarleten,

Myrten, krona, krans - Äh, snart är hon hans!

"Hamma, hur jag dansar - se, se, så mycket folk det ä!"

Alla vill mig - ah - se till kyrkan gå!"

Rodande och sedesans blött sitt "ja" hon stannas fram,

Ringas växlas nu - ädligt man och fru!

Festlig sal de komma män! Bröllopsmarsch av Mundebrons

Ja det vill alla flickor - - - - -

Wisa!

Jag var en flicka på sjutton år

Sen bodde hemma hos mamma,

En friare syntes ej ett spår

Och mamma sade jämt det samma
Men ähta du din falleralla din fallera och
din falleralla men ähta du din fallera din falleri-
falleralla. 2.

Nad bydde jag mig om sådant Tal
Om sådant tal ar min mamma
Men när en morgon jag kom hem från bal
Så börjer mamma att stamma,
Så får jag se på din falleralla ---
3

Och mamma glodde och såg
Sjung falleri falleralla
Men best hon glodde och bäst hon såg
Så börjer blicken att falla,
Du har förstört din falleralla din ---
4

När baken slutade klocka fem
Och alla hemitt sig vände
Då kom en herre och se på mej
Men herre Gud vad de brände
Uti min stackars falleralla min falleri ---

När nio månader förgångna var
Sjung falleri falleralla
Då fick jag mej en pojke så rar
Sjung falleri falleralla
Han hade också en falleralla en falleri ---
6

Men när den pojkens en gång blir stor
Då vill jag honora till säga
att ähta sig för de flickor små
att uti kjolarna gräva
Ty där finns också en falleralla en falleri ---
Slut.

Wärnpl. 58 Hansson Garnisjonsjukhuset
Wisborgs Plätt.

